

De Gorguero een

Spaanse Kropper met Adel

Tekst en foto's: Nico van Bnten
Schilderijen: Emilio Blasco,
Barcelona (E)

Stelt u zich eens voor, een duif met zoveel karakter dat hij, terugkerend op het hok, iedere keer weer nauwkeurig op dezelfde vierkante decimeter landt. De doffers zijn met een extra hoeveelheid beheerst zuidelijk temperament behept, waardoor de vergelijking met de spreekwoordelijke "Don Juan" ruimschoots in het voordeel van de Gorguero uitpakt. Een zeer interessant, aantrekkelijk en attractief ras, voor hen die daarvan houden en de discipline kunnen opbrengen het ras zuiver te houden.

Boven: Deze karakteristieke Gorguero doffer werd gefotografeerd in 1991 op het hok van Pino Pena te Cordoba (Andalusië - Spanje).

De Gorguero kropper wordt in het thuisland Spanje op verschillende manieren bekeken:

1. Er is in Spanje een groep fokkers, die hoofdzakelijk aan de vliegzijde van de duivensport zit en die lid zijn van de Federatie Espagnol Colombiculture, welke bond hoofdzakelijk de Paloma deportiva (Pica) en de andere originele Spaanse kropperrassen vertegenwoordigt. Zij zijn van mening dat de Gorguero een variant is van de Jiennense en zeker heeft bijgedragen aan de totstandkoming van het huidige moderne type van de Jiennense, maar tegelijkertijd beweren zij dat de Gorguero eigenlijk was uitgestorven.

2. Het voortbestaan van de Gorguero is te danken aan de dierenarts, geneticus en duivenfanaat José Antonin i Cuatrecasas uit Argentona (Barcelona) die de Gorguero heeft (her)ontdekt. Hij kwam tijdens zijn studiejaren in Andalusië in contact met Raphael Buch Brage, een historicus van beroep en daardoor een betrouwbaar duivenmedium, mede vanwege zijn vele publicaties op het gebied van Spaanse duivenrassen. Raphael was in het bezit van een schilderij van de Gorguero wat zijn vader had geschilderd in 1955. Het is deze afbeelding geweest die voor José het uitgangspunt werd van een zoektocht naar erfelijk materiaal om de Gorguero weer in ere te herstellen. De duif die hem daarbij het meeste aansprak was de Pirat, een faded ashred (roodzilveragebande) doffer met een zwarte pigmentvlek rond één oog.

Rechts: Standaardtekening van José Antonin uit 1996 van de ideale Gorguero Kropper.

Dit dier schafte hij zich voor véél geld aan. Met veel zorg en inspanning heeft hij de Gorguero weer teruggebracht en

niet in de laatste plaats door de hulp van een speciaalclub voor de Gorguero die door zijn vriend Pino Pena in Cordoba (Andalusië) werd opgericht.

Door uitwisseling van dieren en gerichte fokprogramma's was er begin jaren '90 een imposant en redelijk uniform ras ontstaan dat volgens José voldeed aan de oude beschrijvingen en afbeeldingen van het ras. Ten bewijze hiervan toonde José mij in 1994 een achttal schitterende blauwzwartgebande Gorguero duivinnen, resultaat van lijnenteelt, die volkomen identiek aan elkaar waren en alleen met behulp van het ringnummer van elkaar te onderscheiden waren. Zelfs grote duivenkenners verloren menige weddenschap bij het onderscheiden van deze duivinnen.

Links: Een Gorguero op het hok bij José Antonin, Argentona (Catalonië – Spanje)

De Spaanse verschillen

De Spaanse duivenfokkers, maar ook de Spaanse organisaties zijn in hun optreden nogal fanatiek, rechtlijnig en individualistisch ingesteld. Groep 1) blijft het bestaan van de Gorguero ontkennen, maar ondertussen worden door hen wel Gorguero's (voor véél geld) aangeschaft om daarmee de Jiennense te verbeteren. Daarom zie je op de

promotievideo van de FEC dan ook Jiennense kroppers vliegen met een holle staart en verticale halsdracht, zoals we dat specifiek van een Gorguero verlangen.

Rechts:

Het inmiddels veelbesproken schilderij gemaakt in 1955 door Manuel Buch (de vader van Raphael Buch Brage) van een Gorguero duif. Het is dit beeld geweest wat José Antonin heeft geïnspireerd voor zijn zoektocht en instandhouding van de Gorguero.

Je ontkomt er dan ook niet aan om de Gorguero continu te vergelijken met de Jiennense, en over en weer zaken te herkennen die eigenlijk bij het andere ras thuishoren. Groep 1 vindt dit minder belangrijk, omdat hun standaard een "levende" standaard is die zich continu aanpast aan het voorhanden zijnde materiaal. Belangrijk voor hen is: "als het maar goed vliegt". Een vooraanstaande Spaanse fokker wist mij zelfs te vertellen dat men eigenlijk helemaal niet zo blij was met het bestaan van de "geschreven" standaard van de Jiennense, omdat dat het ras op de eerste plaats bestempelde tot een tentoonstellingsras, waarmee de deur werd opengezet naar ongewenste kruisingen ter vervolmaking van het feno-type, en tegelijkertijd een belemmering vormde voor de aanpassing van het ras. De standaard was volgens hem eigenlijk een momentopname, waar je niet te lang bij stil moest blijven staan. Het belangrijkste waren de vliegcapaciteit en karaktereigenschappen van de duif.

Wanneer men meer tentoonstellingsgericht is, zoals wij hier in Nederland, dan is er op de eerste plaats behoefte aan een goede en duidelijke standaard (omschrijving en interpretatie), die éénduidig is. Persoonlijk nijg ik daarom veel meer naar het standpunt van mijn vriend José Antonin, die zich als doel voor ogen had gesteld om de Gorguero te fokken en in stand te houden volgens een beschreven standaard, maar die het ras tegelijkertijd heel streng beoordeelt op karakter, vliegeigenschappen en op haar vangcapaciteiten. Een bijna onmogelijke taak, omdat hij bovendien nog van mening is dat hij dit ras zo door en door kent, dat hij al deze eigenschappen ook kan beoordelen in een tentoonstellingskooi.

Links: Hier vliegt een Gorguero kropper in Argentona (Catalonië – Spanje), met de brede vleugels en holle staartdracht, de pootjes vaak zichtbaar gedragen.

De fok

De Gorguero is een echte Gentleman (om het maar eens op z'n Engels uit te drukken). Zo mag een doffer nimmer een duivin pikken, zoals we dat tijdens het baltsgedrag bij nogal wat duiven zien. Voor diverse Spaanse fokkers is dit zelfs een uitsluitingscriterium. Een fokkoppel kan met gemak 6 à 7 nestronden per jaar draaien en brengt daarbij z'n eigen jongen perfect groot.

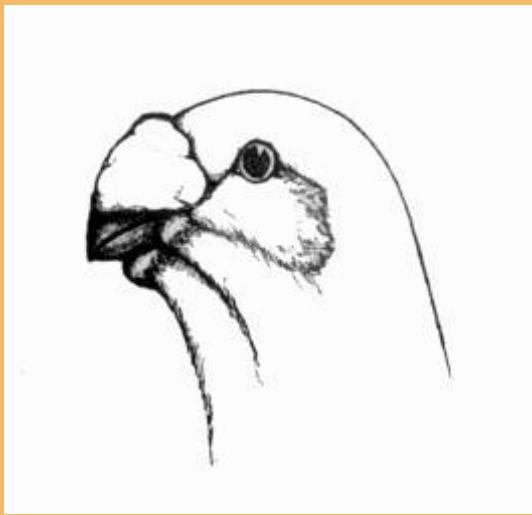
Links:
Gorguero kropper, geschilderd door Emilio Blasco (Barcelona – Spanje) in 1995.

Middenonder: Hier vliegt een Gorguero Kropper van José Antonin, vanaf z'n hok in Argentona (Catalonië – Spanje). Duidelijk is de karakteristieke holle staardracht te zien.

Linksonder:
Blauwschimmel Gorguero doffer.

Rechtsonder:
Kopstudie blauwzwartgebandede Gorguero doffer.

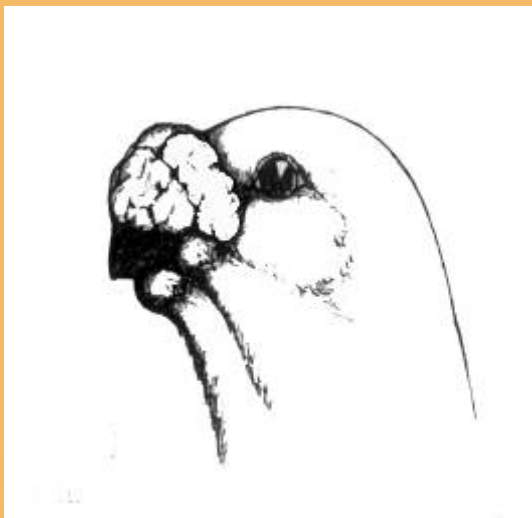
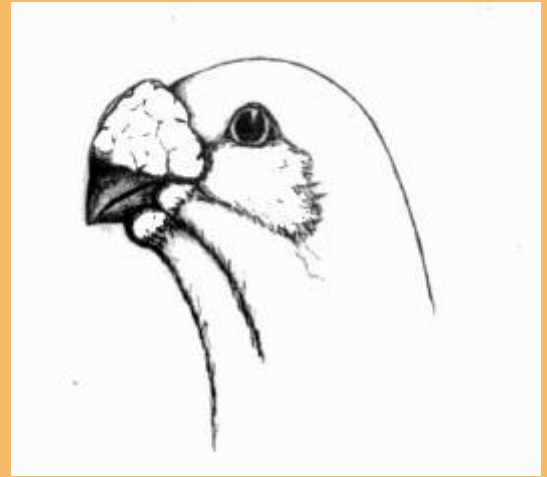

Kopstudies in leeftijd.

**Links: Gorguero doffer
tussen 2 – 3 jaar oud.**

**Rechts: Gorguero doffer
tussen 3 – 4 jaar oud.**

Tekeningen van José Antonin

**Links: Gorguero doffer
tussen 4 – 5 jaar oud.**

**Rechts: Gorguero doffer
tussen 5 – 6 jaar oud.**

Tekeningen van José Antonin

**Rechts:
Faded roodzilvergebande Gorguero
duivin op het hok van José Antonin in
Argentona (Catalonië – Spanje).**

**Onder: Nog jonge Faded
roodzilvergebande Gorguero doffer op
het hok van José Antonin in Argentona
(Catalonië – Spanje).**

Links: De donkerhokken van waaruit de Gorguero's vlogen van de Spaanse liefhebber Monjos in Argentona (Catalonië – Spanje).

Rechts- en linksonder: faded roodzilvergebande Gorguero doffers van Monjos.

Linksonder: De volière met broedcompartimenten bij José Antonin in Argentona (Catalonië – Spanje).

De voorbijvliegende Gorguero toont hier een fraaie holle staart.

En rechts in beeld staat de toenmalige secretaris van de Entente Européenne, Dipl. Ing. Adolf Rudolf (Duitsland).

Zelfs bij meerdere fokkoppels in een zelfde ruimte geeft dit geen probleem. Voor één ding moet u echter oppassen, en dat is het moment wanneer te jonge duiven op de vloer van het hok om voer gaan lopen bedelen bij andere volwassen dieren. Wanneer er dan geen vluchtplek aanwezig is, dan kan het gebeuren dat zo'n jong volledig gescalpeerd wordt door andere ouders. Op zich is dit een normaal gedrag van duiven die hun territorium verdedigen/bepalen met een corrigerende pik richting jongen. Wanneer zo'n jong niet weg kan, (ontbreken van een vluchtplek) dan kan er een probleem ontstaan. Zelf gebruik ik hier een dakpan voor, die schuin tegen de kant wordt gezet, waar zo'n jong dan achter kan wegkruipen. De jongen worden op de 7e dag geringd met 9mm ringen.

Rechts: Jonge Gorguero doffer, let op de keelwam en de oogranden die voor deze kleurslag ook blauw moeten zijn.

Standaard

Allereerst ontleend de Gorguero zijn naam aan de middeleeuwse witte halskraag de Gorguera, waarmee o.a. mensen als de Spaanse Hertog van Alva (die vanaf 1566 hier landvoogd was) staat afgebeeld in onze geschiedenisboeken. De meeste Spaanse duivenrassen dragen een naam die een relatie aangeeft met de streek van herkomst, zoals de Jiennense, die afkomstig is uit de streek Jean, terwijl we in de standaard van de Gorguero lezen dat die uit Madrid, dus de provincie Castilië afkomstig is.

Type: Breed, compact, naar achteren versmallend (driehoeksvorm).

De Gorguero moet zich hiermee toch onderscheiden van de Jiennense, omdat de vermelding van een driehoekstype voorbij gaat aan de halsdracht, en die willen we bij de Gorguero "in stelling" (d.i. de positie waarin hij wordt gekeurd, dus niet "in actie"), dus meer opgericht hebben dan die van de Jiennense. Hierdoor lijkt de

Gorguero wat korter dan de Jiennense, waar ik tevens aan wil toevoegen dat tijdens de vlucht de hals van een Gorguero vrijwel verticaal wordt gedragen.

Stand: Middelhoog, afhellend.

Waar ik nog aan toe zou willen voegen dat de beenstand, dus de ruimte onder de romp, minder hoog wordt verlangd als op de huidige standaardtekening wordt gesuggereerd.

Links: Een 9 jaar oude Gorguero doffer van José Antonin. Let op de volledig uitgegroeide neuswratten en de schitterende oogkleur, terwijl de oogranden nog steeds blauw van kleur zijn.

Kop: Breed gerond met licht gerekte schedellijn.

De neuswrat negerend, zal de kopbelijning vanaf de punt van de snavel in een geronde vloeiende lijn verlopen. Het hoogste punt ligt boven het centraal geplaatste oog. Van voren gezien zal de kopvorm wigvormig zijn en vooral geen kneep achter de wrat vertonen. De kop van een duivin is over het algemeen aanmerkelijk smaller en zal daardoor langgerekter lijken.

Ogen: Groot midden in het hoofd; robijnkleurig.

Een raskenmerk waar de fokker van dit ras op moet selecteren, is een werkelijk vurig robijnkleurig oog. Opgemerkt moet worden dat deze oogkleur kennelijk door de warme Spaanse zon wordt aangemoedigd en omgekeerd door de Nederlandse zon wordt afgezwakt. Het is opvallend hoe sommige geïmporteerde dieren deze intensieve oogkleur na enige tijd verliezen.

Rechts: Een 12 jaar oude Gorguero doffer, met volledig uitgegroeide neuswratten. Let op de oogranden, die nog steeds blauw zijn.

Oogranden:

Smal, glad en fijn; kleur conform de kleur van de bevedering, nagenoeg onopvallend. Bij oudere dieren zijn wat grovere oogranden toegestaan.

Bij blauwzwartgeband behoort een smalle blauwzwarte oogrand. Bij (dominant) roodgeband of faded roodgeband een lichte oograndkleur. In beide gevallen is de oogrand daardoor nauwelijks zichtbaar. Wanneer de oograndkleur bij overjarige dieren wat rood begint te worden dan is dat ongewenst.

Links: Een van de oudste Gorguero doffers op het hok van José Antonin.

Snavel:

Krachtig met brede basis; middellang, door wratontwikkeling kort lijkend. Bovenlijn met kopbelijning meelopend. Onder- en bovensnavel even dik.

Een haaksnavel, dus een langere bovensnavel is ongewenst, let ook op de snavelkleur, die moet donker zijn bij donkergekleurde en licht bij lichtgekleurde. Indien verbleking optreedt in een snavel die zwart behoort te zijn, dan is er sprake van de smooky-factor, hetgeen absoluut ongewenst is. Deze smooky-factor zal bovendien afbreuk doen aan de helder blauwe (schild)kleur van de duif.

Neusdoppen (wratten):

Bij volwassen dieren van 3 jaar en ouder goed ontwikkeld, maar nooit woekierend, grof, of los; aan de snavelbasis glad aanliggend.

Bij de doffers vormt zich rond de bek, dus zowel aan de bovensnavelbasis als aan de ondersnavelbasis een aaneengesloten rij snavelwratten, waarbij de bovensnavelwrat het meest ontwikkeld zal zijn. In het derde jaar zijn de wratten volledig ontwikkeld. Duivinnen zullen over het algemeen geen of nauwelijks wratstructuur tonen.

Hals:

Middellang, krachtig.

De krop bestaat uit een los en rijk bevederd, niet geblazen, nagenoeg ongeplooid, peervormig neerhangend en iets onder de borst uitkomend kropvel, vanuit de specifieke keelwam die zo dicht mogelijk vanaf de snavelpunt neerhangt. Het overvloedige kropvel in de nek vertoont een verdikking. Tevens zal het losse kropvel de vleugelboegen overdekken, waardoor de losse kropbevedering extra wordt benadrukt.

Zowel de keelwam als de nekrol worden als zeer specifiek voor de Gorguero beschouwd, derhalve dient een Jiennense die deze zaken toont te worden bestraft. De kroppartij bij een blauwzwartgebande dient zoveel mogelijk van een kevergroene glans te zijn voorzien, een violetglans is ongewenst.

Borst:

Breed en gerond.

Rug:

Breed, naar de staart versmallend; in ruststand met de staart een afhellende lijn vormend.

De kleur van de rugbevedering mag bij blauwzwartgeband niet te licht zijn en zeker niet wit.

Vleugels: Lang, goed aanliggend en breed met brede slagpennen; 11 of 12 slagpennen aan elke vleugel zijn rasadel; nagenoeg tot het staarteinde reikend, op de staart rustend, zonder te kruisen.

De Gorguero heeft grote brede vleugels hetgeen tijdens vliegen duidelijk is te zien. Een afwijkend aantal slagpennen wordt als zeer specifiek voor het ras gezien, ofschoon het zeer weinig voorkomt.

Staart:

In ruststand gesloten; extreem brede staartpennen waardoor staart aan het einde iets breder is.

Meer dan 12 staartpennen, zoals 13 en 14 staartpennen, heeft de voorkeur.

Hiermee wordt de holle staartdracht tijdens het vliegen extra geaccentueerd.

Rechts: Op het dakterras van zijn woning in Cordoba (Andalusië – Spanje) hield Pino Pena zijn Gorguero's. Pino Pena was de duivenvriend van José Antonin en was oprichter en voorzitter van de Speciaalclub voor de Gorguero Kropper in Spanje.

Benen:

Middellang, krachtig, breed geplaatst, loopbeen en voeten onbevederd met donkere kleur; het loopbeen met ongebroken, geaccidenteerde schubbing; nagels conform de veerleur; (bij wit zijn donkere nagels en een aangeslagen snavel toegestaan).

De laatste tussen haakjes geplaatste regel staat in de huidige standaard, maar dient te vervallen omdat dit een ontwikkelingssituatie in de aanloop naar de ontwikkeling van de kleur wit tolereert, maar daar als regel niet in thuishoort. Daarentegen is de opmerking over de schubvorm (ongebroken) en de donkere kleur wel specifiek voor dit ras. Opvallend bij jonge dieren is een donkere pootkleur.

Bevedering:

Overvloedig met brede veren; zacht aanvoelend; strak aanliggend met uitzondering van de kropbevedering.

Halsbevedering lang, fijn en los ("kraag") met zeer intensieve glans.

De overvloedig zachte en tegelijkertijd strak aanliggende bevedering kan niet genoeg worden benadrukt, dit is samen met de vorm en meerverderigheid van slag- en staartpennen zeer specifiek voor het ras.

Kleurslagen:

Wit en zwart;

blauwzwartgeband, roodzilverageband; blauw- en roodsilver gekrast; askleurig (is genetisch faded blauwgeband) en faded roodsilver geband; blauwschimmel. Ter verduidelijking: de term faded geeft exact weer wat er bedoeld wordt, namelijk "vervagen" dat zien we aan de vleugelbanden van die faded getekende dieren.

De kleuren intensief, respectievelijk zuiver.

De toetskleuren zijn blauwzwartgeband en faded roodzilverageband, waarbij de vleugelbanden strak en intensief worden verlangd, maar helaas zien we steeds meer "aanleg derde band" opduiken, hetgeen niet gewenst is.

De faded roodzilveragebande doffers zullen vaak donkere (zwarte) kleurspatten in staart en op de vleugelschilden tonen, maar ook op de kop en hals treden zij op en hebben de neiging zich uit te breiden bij het ouder worden.

Er zijn inmiddels Gorguero's in het zwart en wit en er zijn weer blauwschimmels, waarmee de de kleur wit via (fokzuiver schimmel) en faded roodzilverageband weer is gemaakt. Het resultaat was inderdaad wit, maar geeft in het jeugdkleed nog wat rood. De ogen van deze witte (rood faded ooievaars) zijn gekleurd.

Fouten:

Te groot, te klein; afwijkend type; te vlakke stand; te weinig actie; te smalle, kleine, hoekige of platte kop; dunne of lange snavel; afwijkende neusdoppen (wratten); te lichte oogkleur; bleke en/of te brede oogranden; opgeblazen kropvel, te weinig, te veel of te lang kropvel; te sterk geplooid kropvel; ontbrekende keelwam en rugrol.

Onder: Gorguero's op het hok van José Antonin in Argenton (Catalonië – Spanje).

Het handhaven van deze "fouten" rubriek is bij de erkenning van het ras en de standaard door de standaardcommissie van de NBS ter discussie gesteld. Men was van mening dat de zaken die hierin opgesomd worden reeds ter sprake kwamen bij de desbetreffende raskenmerken. Dus wanneer bij het algemeen voorkomen staat vermeld dat de Gorguero een "middelgrote en krachtige duif" is, behoeft daar later niet meer op teruggekomen te worden onder fouten met: te groot, te klein en/of afwijkend type.

Beoordeling:

Na het algemeen voorkomen zijn de volgende raskenmerken in onderstaande volgorde van betekenis:

- Type en stand
- Actie
- Kropvel en kraag
- Kopvorm
- Ogen en oogranden
- Snavel en neusdoppen (wratten)
- Vleugels en staart
- Kleur en bevedering

Rechts: Gorguero Kropper, geschilderd door Emilio Blasco (Barcelona – Spanje).

In Nederland worden geen punten genoemd bij de verschillende keuronderdelen, in tegenstelling tot Spanje waarbij een optelling per onderdeel tot een totaal van 100 punten wordt gemaakt. Wij beperken ons dus tot de vaststelling dat een opmerking over de kleur minder invloed op het eindpredikaat heeft dan een opmerking over het type en de stand, maar waarbij een miskleur een fout is die een onvoldoende predikaat oplevert, evenzo een afwijkende oogkleur, zoals een donker of parelkleurig oog. Wanneer we de doffer als voorbeeld nemen, probeer dan vooral tijdens de beoordeling van de Gorguero om het dier in actie te brengen, waarbij de aandacht moet uitgaan naar die momenten dat de doffer rond de duivin draaiend, zich fier opricht. Probeer dat beeld op je netvlies te krijgen.

In Nederland worden geen punten genoemd bij de verschillende keuronderdelen, in tegenstelling tot Spanje waarbij een optelling per onderdeel tot een totaal van 100 punten wordt gemaakt. Wij beperken ons dus tot de vaststelling dat een opmerking over de kleur minder invloed op het eindpredikaat heeft dan een opmerking over het type en de stand, maar waarbij een miskleur een fout is die een onvoldoende predikaat oplevert, evenzo een afwijkende oogkleur, zoals een donker of parelkleurig oog. Wanneer we de doffer als voorbeeld nemen, probeer dan vooral tijdens de beoordeling van de Gorguero om het dier in actie te brengen, waarbij de aandacht moet uitgaan naar die momenten dat de doffer rond de duivin draaiend, zich fier opricht. Probeer dat beeld op je netvlies te krijgen.

Toegevoegde raskenmerken:

Arrogant lijkend heeft deze duif toch een zacht karakter. De Gorguero doffer is een Gentleman: hij zal een duivin nooit pikken. Essentieel voor het ras is de holle staart en de opgeheven kop tijdens het vliegen.

Een bijkomend criterium is het beoordelen op het gentleman karakter, d.w.z. dat de doffer een duivin nooit zal pikken. In Spanje is dit een uitselecteercriterium. Waarbij opgemerkt dat we dit met enig verstand moeten beoordelen. Een opgefokte doffer in een vreemde omgeving zal naar alles pikken! Maar bedoeld wordt hier, dat wanneer we het dier dagelijks in zijn eigen omgeving meemaken, het dan geen alles overheersend karakter heeft, waarbij het continu, al pikkend achter de duivinnen loopt te jagen.

Gorguero is een ras wat gemakkelijk met meerdere koppels in één hok kan worden gehouden. Het ras is onderling verdraagzaam en niet ruzie-achtig. Ook bij meerdere broedparen zal de Gorguero nooit een ander broedsel verstoren door misvliegen of door dominant gedrag. De Gorguero is een ras wat gemakkelijk z'n eigen jongen grootbrengt en daarbij een zorgzame en betrouwbare voedsterduif voor haar jongen is. Wanneer we

dit ras willen laten uitvliegen is het zaak om zo vroeg en regelmatig mogelijk de jongen te laten vliegen. Beginnen we later met vliegen, dat zullen de vliegcapaciteiten overeenkomstig minder zijn. Opvallend tijdens dit vliegen is niet alleen de holle staart, de opgeheven kop en het hangend kropvel, maar ook de iets "uitstaande" benen. Bovendien is de Gorguero een karaktervogel die niet zoals bij postduiven het geval is in groepsverband rondjes vliegt. Vaak zien we de doffers er individueel op uittrekken met luid slaande vleugels, hetgeen veel aandacht trekt. Heel specifiek voor de Gorguero is het vlieggedrag in het hok, wat heel beheerst is. Daarbij kan dit ras stilstaand 180° draaiend, van vliegrichting veranderen. Een doffer zal bij terugkomst al snel zijn voorkeur laten blijken voor een bepaalde landingsplaats en daar dan steevast iedere keer op terugkeren. Bij mij vlogen de Gorguero's uit twee deuren en uit een spoetnik, maar ofschoon alle openingen toegang tot dezelfde ruimte gaven, had iedere Gorguero zijn eigen vaste voorkeur.

De kleuren blauwzwartgeband en faded roodzilvergeband zijn de toetskleuren en worden onderling gepaard, waardoor de kwaliteit in beide kleuren overeenkomstig is, ofschoon faded roodzilvergebande duivinnen de neiging hebben om nogal spits in de snavel en voorkop te worden. Meestal worden uit een samenstel van blauwzwartgeband en faded roodzilvergeband twee jongen van beide kleuren geboren, ofschoon het ook voorkomt dat de gewone, dus niet faded roodzilver jongen geboren worden. Het vererven van meerdere staartpenen is een gok. Uit ouderdieren met beiden 12 staartpenen, werden soms jongen geboren met 13 staartpenen. Deze dieren met 13 staartpenen vererfden op hun beurt niet onmiddellijk weer meerstaartpenige dieren.

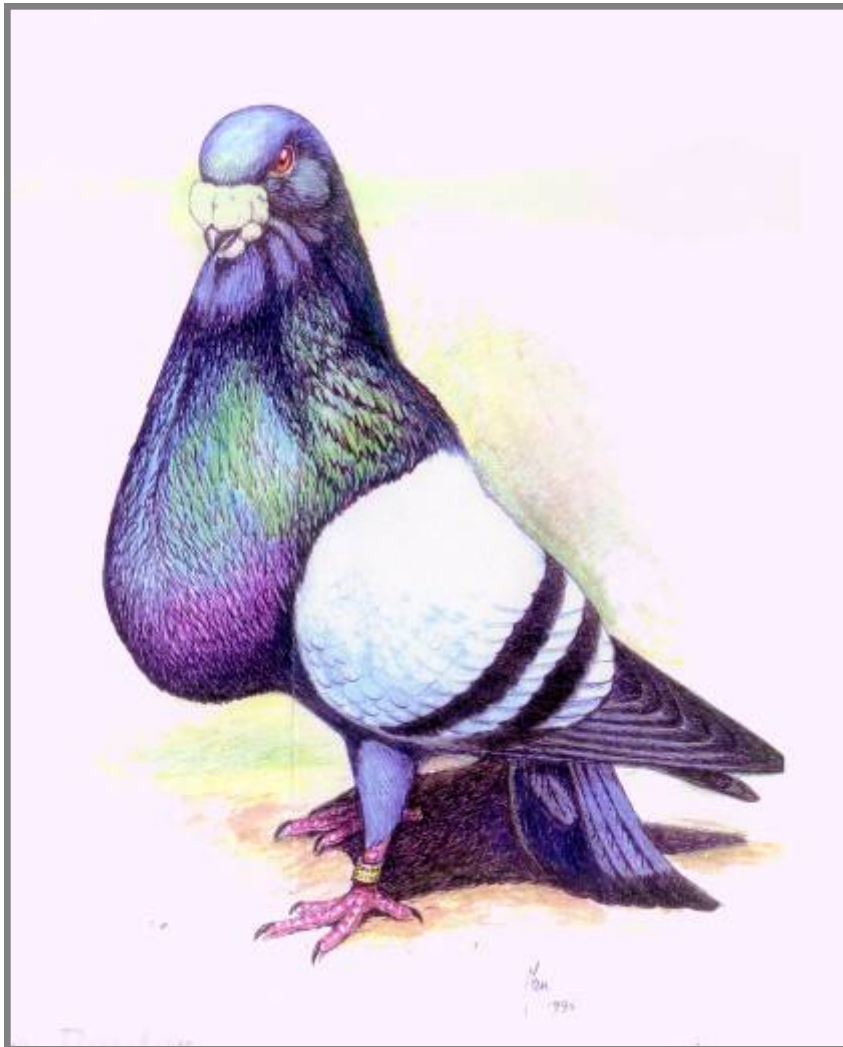
Kortom de Gorguero is een nobel en edel ras, waardoor je geraakt wordt en wat je kan bekoren door zijn karakter en z'n vliegkunst, zodanig dat je het niet meer loslaat en waardoor je net als ik dit ras trouw zult blijven, het zal ondersteunen en verdedigen, al sta je vaak alleen en zul je steeds opnieuw weer moeten opboksen tegen die fokkers die maar blijven kruisen. Let wel, iedere vreemde rasinkruising is ongewenst, je dient er geen enkel doel mee. Het resultaat is nooit meer een Gorguero, dus altijd iets anders, een surrogaat!. Wat overblijft heeft niets meer met de Gorguero te maken ook al zou het er op lijken, de ziel is er uit!

Voor de volledigheid en ter vergelijking, noem ik u toch nog even de puntenindeling zoals genoemd in de originele Spaanse standaard gedateerd 1 september 1992, door J. Antonin i Cuatrecasas en geautoriseerd door de Association Espagnol Aviculture Artistica AEAA.

Algemeen voorkomen	- 10 pnt.
Kop	- 10 pnt.
Snavelwratten	- 5 pnt.
Onderwratten	- 5 pnt.
Oog	- 5 pnt.
Oogrand	- 5 pnt.
Snavel	- 5 pnt.
Hals en -verdikking (gorguera)	- 5 pnt.
Krop en borst	- 10 pnt.
Keelwam (tirilla)	- 10 pnt.
Vleugels	- 7 pnt.
Staart en staartdek	- 8 pnt.
Kleur en bevedering	- 10 pnt.
Benen	- 5 pnt.

[Links: Gorguero kropper, schilderij gemaakt door Emilio Blasco \(Barcelona – Spanje\).](#)

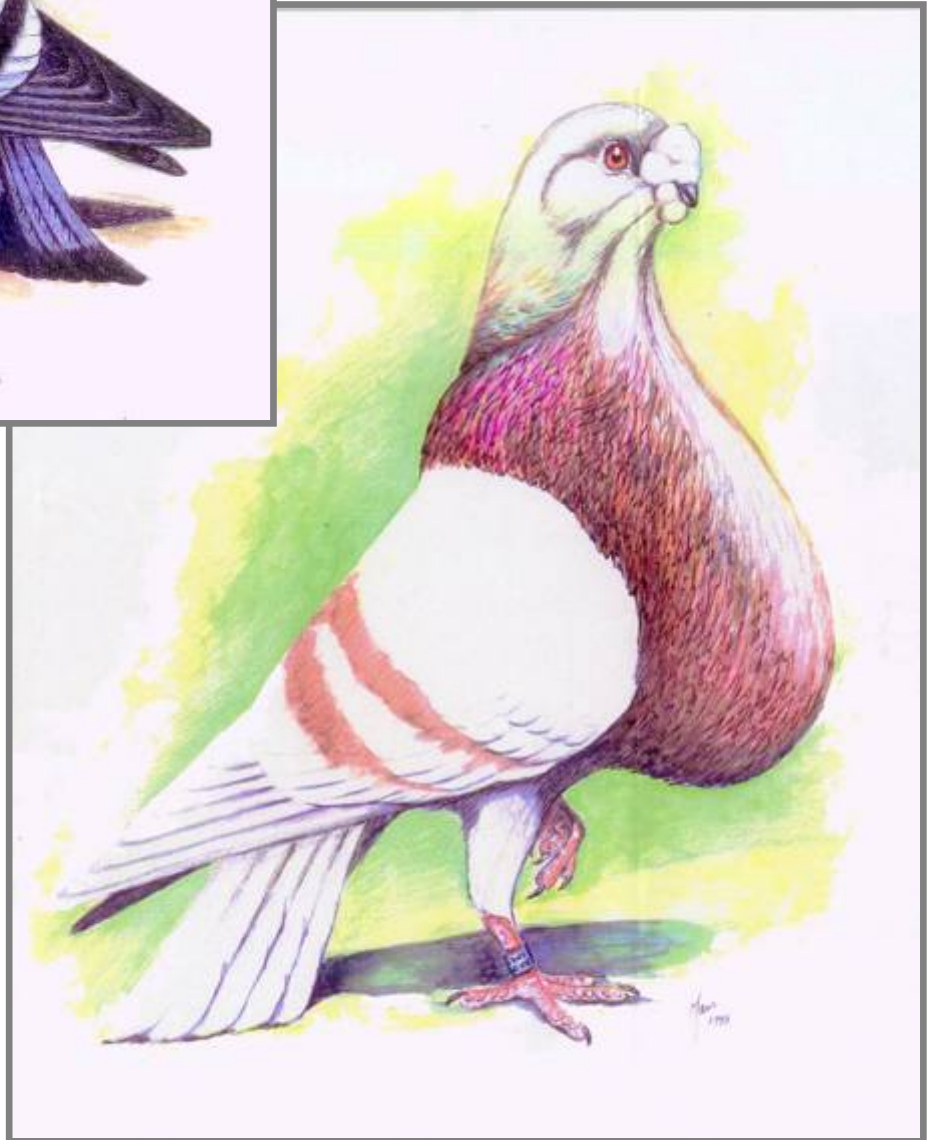
Beide aquarellen zijn gemaakt door de specialist Jan Hatzmann (Hoogeveen – Holland) in 1995.

De Gorguero Kropper is in Nederland ondergebracht bij de:

Speciaalclub voor Iberische Sierduivenrassen SIS.

De secretaris is;
Marcel Fehling
Blois v. Treslongstraat 77
2581 VX Den Haag
tel.: 06-25310779
e-mail: Fehlingvink@ziggo.nl

Hij kan u van verdere informatie voorzien.

Copyright © 2009 Aviculture-Europe.
All rights reserved by VBC.